

Bemærkninger til lovforslaget.

Almindelige bemærkninger.

Lovforslaget har tidligere været fremsat den 8. december 1976 (Folketingstidende 1976-77, sp. 2841) og førstebehandlet den 20. januar 1977 (Folketingstidende, sp. 4012). Lovforslaget bortfaldt som følge af valget i februar 1977, og genfremsættes nu i uændret skikkelse.

Efter gældende ret er det den almindelige regel, at udenlandske afgørelser og forlig ikke anerkendes (d.v.s. tillægges bindende virkning) i Danmark, og at de heller ikke kan fuldbyrdes her. Retsplejelovens § 223 a og § 479 indeholder imidlertid hjemmel for, at der under visse nærmere opregnede betingelser kan tillægges afgørelser af udenlandske domstole og myndigheder om borgerlige krav og udenlandske offentlige forlig og vedtagelser om sådanne krav bindende virkning, og at sådanne afgørelser m. v. kan fuldbyrdes her.

Denne hjemmel er bl. a. udnyttet i forhold til de øvrige nordiske lande. Ved anordning nr. 178 af 11. maj 1933, der trådte i kraft den 1. juli 1933, gennemførtes således regler til opfyldelse af bestemmelserne i konventionen af 16. marts 1932 mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige om anerkendelse og fuldbyrdelse af domme (den nordiske domskonvention), jfr. bekendtgørelse nr. 177 af 10. maj 1933.

Der har gennem nogle år været ført forhandlinger mellem de nordiske lande om en revision af domskonventionen. Det foreliggende udkast er resultat af disse drøftelser. Der er udarbejdet tilsvarende forslag i de andre nordiske lande. Lovforslagene er optaget som bilag 1, 2 og 3. Der er samtidig udarbejdet udkast til en konvention mellem de nordiske lande om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om privatretlige krav, der skal træde i stedet for konventionen af 16. marts 1932 om anerkendelse og fuldbyrdelse af domme.

Ønsket om en revision af domskonventionen blev først fremsat fra finsk side, idet man fandt, at der var behov for, at de finske „betalningsorder“ blev medtaget. Også de andre lande ytrede ønske om, at der skulle medtages yderligere afgørelser, idet man fandt, at domskonventionen på visse vigtige punkter var for snæver.

Under drøftelserne om, hvilke udenlandske afgørelser, forlig og vedtagelser, der skulle kunne anerkendes og fuldbyrdes i de øvrige nordiske lande, var det af stor betydning, at man havde erhvervet en

del erfaring under udarbejdelsen af Haagerkonventionen om anerkendelse og fuldbyrdelse af udenlandske domme i sager om civile og kommercielle spørgsmål med tillægsprotokol af 1. februar 1971. Det er dog en forudsætning for anvendelsen af Haagerkonventionen, at de kontraherende stater efter ratifikationen slutter tosidede aftaler om indbyrdes anvendelse af konventionens bestemmelser. Danmark har endnu ikke indgået nogen af de i konventionen forudsatte tosidede aftaler.

Efter Danmarks medlemskab af De europæiske Fællesskaber er der opstået spørgsmål om tiltrædelse af konventionen om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i civile og kommercielle sager, der er indgået den 27. september 1968 af de daværende medlemsstater i EF. Danmark forhandler i øjeblikket sammen med de to andre nye medlemsstater om at tiltræde konventionen, og det forventes, at forhandlingerne kan tilendebringes i løbet af et års tid. Det har også været naturligt at inddrage denne konventions regler, hvis indhold på flere punkter er i overensstemmelse med den nævnte Haagerkonvention, som arbejdsmateriale under de nordiske drøftelser.

I det foreliggende forslag bestræber man sig på at medtage flest mulige nordiske afgørelser, forlig og vedtagelser og at stille færrest mulige betingelser for anerkendelse og fuldbyrdelse. Retssikkerhedsmæssige hensyn må imidlertid tilgodeses, og dette har medført, at en række afgørelser ikke kan anerkendes og fuldbyrdes, samt at der må stilles betingelser for anerkendelse og fuldbyrdelse af andre. Som det vil ses, er lovene ikke ganske overensstemmende, selv om dette har været tilstræbt. Forskellene, der formentlig i praksis vil have ringe betydning, er særligt begrundet i de forskelle, der er mellem på den ene side det danske, islandske og norske tvangsfuldbyrdesessystem og på den anden side det finsk-svenske. Der kan her særlig peges på, at de finske og svenske fuldbyrdesmyndigheder har en snævrere adgang til at prøve indsigelser end de danske, islandske og norske.

Forslaget indeholder på følgende punkter regler, der adskiller sig fra den gældende retstilstand:

1. Efter domskonventionen forudsætter man bindende virkning her i landet som betingelse for fuldbyrdelse. Efter det foreliggende forslags § 4, stk. 1, er det fortsat reglen, at afgørelser, der har bindende virkning her i landet, også kan fuldbyrdes her, men som det fremgår af § 4, stk. 2, § 5 og § 6, er bindende